

Haarlemse ijsmeesters

Oud-rijders al acht jaar stuwende krachten achter marathon

door
Bert
Schaap

MARATHONSCHAATSEN

HAARLEM • Een blik op de paar duizend toeschouwers langs het ijs en in de bomvolle sponsortent zegt genoeg. Het avondje marathonschaatsen in Haarlem is al geëvalueerd voordat de wedstrijd is afgelopen. „Dik in orde”, aldus Peter Baars. Schouderophalend: „Maar dat zei ik de afgelopen zeven jaar ook.”

De Stichting Schaatspromotie West-Nederland kent een bijzondere historie. Afgelopen zaterdag organiseerden de Haarlemse Ijsmeesters voor de achtste keer een marathon. Zeven oud-rijders namen in 2018 hun verantwoordelijkheid. Sindsdien staat de schaatsmarathon van Haarlem weer op de wedstrijdkalender en staan de auto's tot aan de randweg in de file.

Peter Baars is voorzitter van de stichting. Een ongecompliceerde man met twee nationale titels op zijn naam en winnaar van de Alternatieve Elfstedentocht op de Weissensee (1999).

Baars: „Door het avontuur met SBS6, dat op de vroege zondagochtend de marathons live uitzond, was hier al een jaar of vijf, zes geen marathon meer verreden. De baan was ongeschikt voor live televisie. Dat ging ons aan het hart. Voor ons hadden grote namen als Jos Niesten, Jos Pronk, Co Giling, Edward Hagen en Richard van Kempen hier allemaal een schare supporters. Daarna waren wij aan de beurt. Toen stond een jochie van zes naar ons te kijken. Dat was Mats Stoltenborg. Vorig jaar won hij hier. Het leidde tot een groot feest en voor ons vormde dat de zoveelste bevestiging: de marathon hoort hier gewoon thuis. Punt.”

Bert Verduin, winnaar

De bijna volledige organisatie in beeld: Peter Baars, Bert Verduin, Ubbo Kuper, Jan Dirk Cortis en Rick van der Hoorn (v.l.n.r.) staan al acht jaar garant voor een gezellig marathonavondje. Rene Vergeer en Ronald de Graaf ontbreken op de foto. FOTO TIMSIMAGING

van de 200 km in Finland (1999): „Het marathonschaatsen heeft ons zoveel gegeven, het werd tijd om iets terug te doen.”

De twee sterren van welker moeten nu nog lachen om de eerste edities en de reeks kinderziektes. „Om de begroting rond te krijgen was 15.000 euro nodig. Een

januari kan er zomaar natuurijs liggen.”

En in november regent het altijd. „Klopt”, zegt Peter Baars. „Daarom hebben we hier op het terrein een sponsortent neergezet. We dachten dat we best zelf soep en koffie konden maken. De stoppen vlogen je om de oren. Je staat ervan te

Beerenburg was om negen uur uitverkocht en de biervaten gingen weer vol mee naar huis. Het jaar erop hadden we kachels. Het leek wel een sauna.”

De organisatie heeft alleen geen invloed op het wedstrijdverloop. Bert Verduin: „Vorig jaar won Mats Stoltenborg met een ronde voorsprong. De mensen stonden op de banken. Een slijtageslag is het leukst. En natuurijs natuurlijk. Op kunstijs heb ik een wedstrijd gewonnen. 2 november '96 in Assen. Een heel zware. Zacht ijs met 150 ronden. We pakte drie ronden voorsprong. Moest ik nog eens 15 ronden extra rijden.”

Baars vult aan: „De charme van het marathonschaatsen was het man-tegen-man-gevecht. Dat mis ik wel. Neem onze tijd. De Klerks-ploeg was opper-

machtig. Zeiden ze tegen Arnold Stam: 'Hou jij je de eerste dertig ronden maar rustig'. Deed Stam in de kleedkamer zijn schaatsen aan en voelde hij zijn benen: 'Die zijn best'. Was-ie in de loze ronde voor de start al vertrokken. Zulke mannen hield je niet tegen.”

Na de wedstrijd, die door Sjoerd den Hertog wordt gewonnen, duiken de sponsoren de tent weer in. „Als de mensen goede wedstrijden hebben gezien en iedereen tevreden en gezond naar huis gaat, zijn wij ook tevreden.”

Ver over middernacht doen de Haarlemse Ijsmeesters het licht uit als alles is opgeruimd. Baars: „Voor de achtste keer op rij is het weer veel te laat geworden. Gelukkig staat er nu geen file meer op de randweg.”

Bert Verduin: 'Het werd tijd om iets terug te doen'

rondje langs het eigen netwerk leverde meer op dan een avondje marathonschaatsen. Maar eerst hebben we bij de bond een plaats op de kalender aangevraagd en de ijsbaan afgehuurd. We hebben bewust gekozen voor november. Een maand later zit je alweer tegen de kerst aan. In

kijken hoeveel stroom je met al die apparaten verbruikt. Stond je met z'n allen in het donker lauwe koffie te drinken. Het eerste jaar dachten wij dat het met al die mensen op elkaar in zo'n klein tentje vanzelf warm zou worden. Dus geen kachel. De mensen stonden te klapperen van de kou. De